

CE Đức Mẹ Mân Côi

Tĩnh Tâm Mùa Chay Năm 2024

Trong tâm tình của Mùa Chay và chuẩn bị tâm hồn để bước vào cuộc Thương khó và Phục Sinh của Chúa Giêsu.

Hôm nay Chúa Nhật lễ lá 24.03.2024 sau khi cử hành thánh lễ với cộng đoàn giáo xứ Đức, cha tuyên úy GB. Nguyễn Ngọc Thế đã chuẩn bị và sắp xếp cho cộng đoàn có buổi tĩnh tâm tại giáo xứ Heilig Kreuz - Erlangen, từ 14:00 đến 17:00 với sự hướng dẫn - giảng thuyết do cha Stephan Müller và cha tuyên úy giúp chuyển ngữ. Các anh chị em tham dự trên dưới 60 người, phần lớn thuộc CE Đức Mẹ Mân Côi và một số các anh chị đến từ Ausburg.

Lời giới thiệu từ cha Stephan Müller.

Cha Stephan Müller sinh năm 1967 và lớn lên ở Ingolstadt. Sau đó học thần học tại Eichstätt thuộc giáo phận của ngài, gần thành phố Ingolstadt.

Sau khi chịu chức linh mục, ngài đã làm việc ở nhiều nơi thuộc vùng Nürnberg, kể đến cha có làm việc trong tòa Giám mục ở Eichstätt một vài năm rồi ngài tiếp tục trở lại Nürnberg và làm ở nhiều nơi khác nhau, trong thời gian này ngài tham gia phong trào Schönstatt, tiếp đó cha qua Roma, làm việc trong trung tâm hành hương của phong trào được hai năm, ngài lại trở về mục vụ tại Nürnberg. Sau khi trở lại từ năm

2015, ngài nhận coi các giáo xứ Nürnberg - Langwasser, qua đó cộng đoàn chúng ta có cơ duyên được làm quen với ngài.

Ngài rất vui nhớ lại thánh lễ “kỷ niệm 25 năm Linh mục” có sự tham dự của một số thành viên trong cộng đoàn chúng ta

Từ cuối năm 2020 ngài không còn làm linh mục chánh xứ ở Langwasser nữa, mà được chuyển đến làm tuyên úy ở nhà thương Nord Klinikum và sau này thêm Martha-Maria Krankenhaus.

Bài giảng

Cha Müller chia sẻ, trong bữa ăn trưa qua câu chuyện với anh chị em cùng bàn. Cha nhận thấy, không phải ngài giúp “Tĩnh tâm” cho chúng ta mà chúng ta giúp „Tĩnh tâm“ cho cha. Từ câu chuyện vượt biển của các anh chị em kể lại, làm cha liên tưởng đến hình ảnh Đức Mẹ Maria ngày xưa ở Ai cập, ở nơi xứ người không thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra, và nơi này có phải đất hứa hay không?

Điều quan trọng là chúng ta đi tìm tự do, giống kinh nghiệm trốn chạy để đi tìm tự do giống như người Do Thái đã xuyên qua Sa mạc để đi tìm về đất hứa.

Trong kinh nghiệm trốn chạy, Đức Tin là điều quan trọng nhất nâng đỡ chúng ta, chỉ có đức tin mới giúp chúng ta vượt qua mọi khó khăn trên hành trình ấy.

Cha liên tưởng đến sự kiện sụp đổ của bức tường Bá - Linh năm 1989, theo cái nhìn của một thần học gia, đây còn là sự sụp đổ bức tường ngăn cách giữa Tây và Đông Âu, bức tường ngăn chặn “ tự do”. Qua đó cho chúng ta cảm nghiệm được hình ảnh Thiên Chúa cứu độ nhân loại. Một Thiên Chúa luôn đồng hành với chúng ta trên mọi nẻo đường, Thiên Chúa đồng hành với từng cá nhân, từng gia đình, từng dân tộc.

Cha kết nối với hiện tại, Thiên Chúa hiện diện cụ thể như: tất cả những gì xảy ra trong cuộc đời của chúng ta đều có sự hiện diện của Chúa, nghĩa là một sợi tóc của chúng ta rơi xuống thì Thiên Chúa cũng biết. Trên tất cả những gì diễn ra. Dù lịch sử thế giới lớn lao hay nhỏ bé hoặc trong cuộc đời của chúng ta có bất cứ chuyện gì xảy ra thì Thiên Chúa đều biết đến. Thiên Chúa luôn luôn ở bên chúng ta, Ngài là “Emanuel” có nghĩa là Thiên Chúa ở cùng chúng ta“. Thiên Chúa ở cùng chúng ta trong từng hơi thở, đây chính là điều chúng ta có thể khám phá và trân trọng và điều này rất quan trọng trong cuộc sống đức tin.

Để đi tiếp trong ý tưởng ngài nhắc tới cha “Joseph Kentenich” đó là người thành lập phong trào Schönstatt, thì cha Joseph và các cha xứ luôn luôn đặt câu hỏi rằng: Trong mọi chuyện xảy ra thì Chúa đồng hành và Chúa hoạt động như thế nào trong điều đang xảy ra đối với chúng ta. Đó là một trong những câu hỏi rất quan trọng và nền tảng.

Trở về với cái nhìn hiện tại.

Từ sáng ngày hôm nay chúng ta cùng với giáo xứ Đức cử hành lễ Lá. Lễ Lá có nghĩa là chúng ta đang cùng với tất cả mọi người đón mừng Chúa Giê-su vào thành Jerusalem với sự vinh quang rất lớn lao. Nhưng sau đó bước vào “thứ Năm Tuần Thánh và thứ Sáu Tuần Thánh” thì sự vinh quang đó thay đổi hoàn toàn, thay đổi ở trong cái nhìn rất đẹp ở nơi Chúa Giêsu, Ngài “Rửa chân” cho các môn đệ. Sau đó vào thứ sáu Tuần Thánh Chúa đã đi con đường thương khó khổ nạn. Trên thánh giá Chúa chịu đóng đinh, trên thánh giá Chúa Giêsu cảm nghiệm Thiên Chúa đã bỏ rơi Ngài. Kinh nghiệm này của Đức Giêsu Kitô giúp chúng ta cảm nghiệm được rằng: ở trong sự cùng cực, bất hạnh nhất của đời người, trong đêm tăm tối chúng ta bị bỏ rơi thì Thiên Chúa luôn chia sẻ với chúng ta thân phận con người, với đau thương, tủi nhục. Thiên Chúa luôn đứng bên chúng ta. Ngài đồng hành với chúng ta ở cả những nơi thê lương nhất.

Chúa chịu chết và Phục Sinh

Cái chết nằm trong mộ không phải là cuối cùng của cuộc sống. Chữ cuối cùng của cuộc sống đó là “Phục Sinh”. Điều đó đóng vai trò rất quan trọng để chúng ta khám phá được chiều sâu của “Đức tin”. Dù là đau khổ, roi đòn, sỉ nhục và cái chết..., tất cả những điều đó không bao giờ là chữ cuối cùng của cuộc đời chúng ta mà chúng ta được mời gọi hướng về với “Ánh Sáng Phục Sinh”.

Chúng ta là những Kitô hữu, là những con người dù có bị ngã xuống thì cũng được mời gọi đứng dậy. Đó chính là tinh thần sống của người Kitô hữu và nếu chúng ta bị quăng vào một nơi xó xĩnh nào đó, chúng ta vẫn có thể vươn lên.

Để thư giãn, mọi người được mời gọi cảm nhận về hình ảnh của cuộc sáng tạo - Thiên Chúa đã tạo dựng con người qua một bài tập: chúng ta đứng thẳng người một

cách thoải mái, hai tay để xuống, có thể nhắm mắt lại. Chúng ta chú ý đến hơi thở, tưởng tượng hơi thở đi vào từ trên đỉnh đầu, chạy xuống thân mình qua đôi chân và hơi thở đó thấm vào lòng đất. Chúng ta thở ra và hít vào, tất cả những căng thẳng, những nặng nề đưa vào trong hơi thở và sau đó để hơi thở đi vào lòng đất qua việc thở ra. Chúng ta chú ý đến hơi thở ra và hít vào như là một chuyển động và hơi thở đó chính là hình ảnh của cuộc sáng tạo - Thiên Chúa đã tạo dựng con người.

Một chia sẻ về kinh nghiệm rất đẹp trong nhà thương đó là: Đôi khi cha Stephan ngồi bên giường những người họ đang nằm trong hôn mê (koma), ngài làm những bài tập đó, để như là một sự nối tiếp với hơi thở của người đang nằm trong “koma”. Ngài còn biết có một sự nối kết, cho nên hơi thở giữa người với người mang một chiều sâu. Chúng ta có thể làm bài tập này ở bất cứ đâu, như khi chúng ta nghỉ trưa hay buổi tối hoặc đang khi chờ xe điện ngầm, v.v.

Tiếp tục trong cái nhìn hiện tại, ngài đưa chúng ta vào bức tranh của thứ sáu “Tuần Thánh”. Tuy nhiên, cụ thể hơn cha đi vào thời điểm bị “Corona”, nhóm người bị nặng là các em nhỏ, các bạn trẻ, những người lớn tuổi và những người đau yếu. Đó là một trong những kinh nghiệm thật sự không dễ.

Cha cũng nhìn tới trong cái nhìn rất thật trong thế hệ của cha. Nghĩa là nước Đức là một đất nước giàu có trong mọi phương diện. Nói chung đầy đủ mọi sự và trong bảng xếp hạng về những nền kinh tế thế giới, Đức là một trong những đất nước có thể nói là khá nhất. Và sống trong bối cảnh đó thì cha không có kinh nghiệm gì về sự đau khổ. Những đau khổ liên quan đến đại dịch “Corona”, đó là một kinh nghiệm cũng rất đau lòng, đôi khi mình không biết xoay sở sự sống như thế nào, cha khuyên chúng ta trở lại kinh nghiệm này.

Đi tiếp vào thực trạng của thế giới và giáo hội hiện tại.

Hai năm chiến tranh ở “Ukraine” là biến cố ảnh hưởng lớn, tiếp đến là chiến tranh ở “Palästina”. Chúng ta cảm nhận bao nhiêu triệu người đang đau khổ và đưa đến làn sóng tị nạn khắp nơi trên thế giới và khủng bố ở nhiều nơi khác nhau. Tất cả đều ảnh hưởng đến mỗi người trong chúng ta chứ không chỉ những người ở vùng đất đang chiến tranh, đó cũng là câu hỏi và thách đố hiện nay cho mỗi người chúng ta.

Chúng ta hiểu rằng: “Giáo hội Kitô giáo” ở Đức ngày xưa rất mạnh, nhưng từ từ đã giảm xuống hơn 50%. Đó là một trong những vấn đề thật sự ảnh hưởng. Các anh chị đến từ Việt Nam có lẽ không cảm nhận được cái chông chênh đó. Ở Việt-Nam Công giáo là thiểu số. Bên đây (Châu-Âu) Công giáo mới là đa số, vấn đề về giá trị cuộc sống và niềm tin về Giáo hội, đánh mất đi những điều căn bản. Người ta cũng cảm

thấy rằng: những câu hỏi về cuộc sống cũng không được giải đáp qua những ngành nhân chủng học, triết học...

Thật sự chúng ta đang đứng trước một thử thách rất lớn.

Trong nhà thương cha Müller đã gặp nhiều thành phần khác nhau, có những người Kitô hữu sống đức tin một cách thật sắt son, nhưng cũng có những người họ đã ra khỏi Giáo hội, hay những người đã được “Rửa tội” từ nhỏ nhưng họ không tìm thấy được niềm tin, được một chỗ dựa trong cộng đoàn, trong Giáo hội địa phương. Cha dẫn chứng kinh nghiệm của một người làm việc trong Đài truyền thanh ở Bayern khi anh ta bị Corona, anh ta đã chia sẻ rằng, anh đã ra khỏi Giáo hội. Điều còn lại đó chỉ là những kinh nghiệm còn nhỏ, khi còn là người công giáo anh đã được đón nhận những sự đỡ nâng từ gia đình, cũng như trong những buổi học tôn giáo nơi trường học. Vì vậy anh cảm nghiệm được trong sự sợ hãi nhất, Chúa đang hiện diện với anh. Đó là một trong những điều nâng đỡ rất nhiều.

Tuy nhiên cảm nghiệm Thiên Chúa đang hiện diện bên chúng ta không phải ai cũng có được và cũng không phải dễ nhận ra.

Chúa Giêsu nói với từng người trong chúng ta, “Các con là muối của đất muối cho đời” (x.Mt 5,13). Cha Müller đưa ra kinh nghiệm, ai nấu ăn thì đều biết một nồi súp nhiều muối quá thì sẽ mặn và người ăn cũng sẽ bị mặn. Câu nói của Chúa Giêsu: anh chị em là muối cho đời, muối cho đất. câu nói đó có ý nghĩa gì? Đó là một trong những điều mà chúng ta phải suy tư. Không phải một xã hội hoàn toàn Kitô hữu tràn ngập khắp mọi nơi, đó chưa chắc là điều Chúa muốn. Nhưng điều Chúa muốn mời gọi chúng ta hãy làm muối cho đời một cách cụ thể như hai vợ chồng với nhau, vợ là muối cho chồng, chồng là muối cho vợ. Chúng ta là muối cho nhau trong nhiều tương quan, nơi hãng xưởng, tình bạn bè và tương quan trong cộng đoàn. Nhưng không nhất thiết là chúng ta làm muối cho đời bằng cách chúng ta làm cái gì cũng phải có mục đích vụ lợi.

Điều quan trọng ngài nhắc đến một từ ngữ trong tiếng Đức là Selbstlos, nghĩa là, thoát hẳn mọi vụ lợi, không đi tìm gì cho bản thân, không chờ đợi bất kỳ một đền ơn nào, khi chúng ta được mời gọi sống là “ánh sáng cho đời và muối cho đất”, nghĩa là khi chúng ta giúp đỡ anh chị em.

Khi làm việc trong nhà thương cha đã gặp rất nhiều bệnh nhân khác nhau. Có những trường hợp người ta đặt câu hỏi: Tại sao tôi rơi vào tình trạng bệnh hoạn như thế? Có những người Công giáo Kitô hữu nói rằng: phải chăng Chúa phạt tôi? Trong những bối cảnh như vậy cũng nảy sinh ra những ước muốn như trong thế giới thần tiên, nghĩa là chúng ta nằm đó, ngồi đó và mong ước gì được đấy!

Chúng ta thấy rằng, Thiên Chúa không hành động như chúng ta thường mong muốn, như trong thế giới thần tiên ước gì được đấy, nhưng chúng ta đang sống trong thế giới rất nhiều thực tế của chiến tranh, của khủng bố, của đói nghèo và của bao nhiêu vấn đề chúng ta phải gặp. Đó là một trong những điều rất thật, nhưng trong thực tế của cuộc sống lại mang một khao khát khởi đi từ chính kinh nghiệm Thiên đàng của tổ tiên. Khao khát Thiên đàng này được cấy vào trong con người của chúng ta. Khao khát Thiên đàng này nhắc nhở cho chúng ta rằng: đời sống hạnh phúc thật sự chúng ta không thể tìm thấy một cách hoàn mỹ tại cuộc sống này. Khao khát này đẩy chúng ta, đưa chúng ta hướng về với trời cao. Đúng thực, chỉ khi chúng ta đến với Thiên Chúa ở trời cao thì tất cả mọi khao khát chúng ta sẽ được thỏa mãn.

Chúng ta thấy ở nước Đức đây, đời sống rất ổn định, 80 - 85% chúng ta sống trong đời sống sung túc, v.v. Tuy nhiên, cha có kinh nghiệm khi cha đi Philippin ba tuần ngài hiểu được rằng, ở nơi đây có rất nhiều thách đố như ba lần trong năm, khi bão tố đến và đi, người ta sẽ mất hầu như hoàn toàn và phải làm lại từ đầu. Cha so sánh và cảm nhận được rằng: cuộc sống không đơn giản như ta nghĩ, nhưng vấn đề quan trọng là Thiên Chúa hiện diện và Thiên Chúa chia sẻ với chúng ta trong mọi hoàn cảnh của cuộc sống. Đó là điều đúng thực chúng ta khám phá được khi chúng ta phải trải nghiệm những gì khó khăn nhất.

Một hình ảnh đẹp từ văn hóa Nhật Bản.

Người Nhật có nghệ thuật ghép mảnh vỡ là Kintsugin. Đối với họ một cái chén hay một cái tô bị vỡ, người ta sẽ ghép những mảnh vỡ đó lại bằng cách lấy những sợi chỉ vàng và ghép lại. Đôi khi những mảnh vỡ đó đã mất, thì người ta sẽ tìm những mảnh khác để ghép vào. Vì thế, khi ghép xong nhìn lại cái tô với những sợi chỉ vàng, mới thấy được sự quý giá của cái tô hay cái chén sau khi được ghép lại. Điều ngài muốn diễn tả ở đây, trong cuộc sống của chúng ta, khi chúng ta rơi vào trong những tình trạng giống như cuộc đời chúng ta bị vỡ ra thành từng mảnh và chúng ta được ghép lại bằng những sợi chỉ vàng, sợi chỉ vàng đó diễn tả tình yêu, diễn tả sự cố gắng hy sinh, chịu đựng, đau đớn, kiên nhẫn, tin tưởng, phó thác và cậy trông. Để rồi xuyên suốt qua những đau khổ đó, chúng ta tìm lại được cái chén với sợi chỉ vàng ghép những mảnh vỡ với nhau. Và giờ đây chúng ta có cái chén thật quý giá. Đó cũng là hình ảnh ngài muốn so sánh với hạt lúa mì rơi vào lòng đất và chết đi. Hành trình chết đi của hạt lúa mì là một hành trình xuyên suốt qua rất nhiều đau khổ, thử thách, hy sinh, để rồi sinh hoa kết trái. Đó là giá trị rất cao quý, cuộc đời của chúng ta ít nhiều cũng cảm nhận được.

Tất cả những kinh nghiệm chúng ta sống trong đời mình lúc vỡ ra từng mảnh, thực sự rất đau thương, trong bệnh hoạn thể lý và tất cả những thử thách khác, chúng ta

không thể chịu được vì quá đau đớn. Tuy nhiên, trong bối cảnh đó thì lại có cái gì đó giống như là ánh sáng chiếu soi. Chúng ta từ từ khám phá ra được sự quý giá của đau đớn, khổ sở.

Cha Stephan cũng đã đi vào trong kinh nghiệm, nếu chúng ta phạm tội, chắc chắn trải nghiệm là một tội nhân nó dễ sợ lắm. Và đương nhiên tội càng nặng thì càng trải nghiệm rõ hơn. Thiên Chúa đã dùng chính tội lỗi của chúng ta đặt vào trong lòng thương xót của Chúa. Cũng như Ngài đã biến đổi tất cả đau khổ chúng ta vào trong tình yêu của Ngài để thánh hóa và rồi dù chúng ta đau đớn, khổ sở về thể lý và tinh thần, hay cả trong tội lỗi thì chính Thiên Chúa sẽ làm cho giá trị cuộc đời chúng ta lại được nổi bật hơn nữa. Đó là kinh nghiệm tình yêu và “lòng thương xót”, vì thế tất cả những đau khổ mà chúng ta chịu đựng, dù là đau khổ gì, chúng ta vẫn không từ chối gánh vác.

Đau khổ với trải nghiệm được Chúa yêu thương đó sẽ giúp cho cuộc đời của chúng ta ngày càng nhiều hơn. Nó ảnh hưởng trên cuộc sống của chúng ta một cách nào đó. Trong cái nhìn tích cực sẽ giúp cho chúng ta trưởng thành hơn.

Kinh nghiệm của thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu.

Khi còn nhỏ khoảng 3 hoặc 4 tuổi thánh nữ đã có cảm nghiệm về hình ảnh người cha ruột đối với ngài, đã hướng ngài về với Thiên Chúa. Khi còn nhỏ, Têrêsa ở dưới chân cầu thang và muốn leo lên với cha của mình ở trên lầu, nhưng Ngài không thể tự mình đi lên được. Vậy giữa lúc đấy như thế nào? Người cha của ngài đã nhìn thấy, đã chạy xuống và ôm lấy cô con gái vào lòng. Như Thiên Chúa, Thiên Chúa cũng luôn dõi nhìn tới những đứa con, những đứa con yếu đuối, những đứa con có thể nói rằng: đang ở trong tình trạng bất lực, bất lực vì nhiều vấn đề. Thiên Chúa là Cha, Ngài sẽ tìm những đứa con bất lực đó như thế nào? Trái tim của Người Cha tràn đầy “lòng thương xót”. Đã chạy xuống và ôm lấy đứa con đó vào lòng, đặt vào trái tim của mình. Đó là hình ảnh của Thiên Chúa, Thiên Chúa là một Người Cha tràn đầy “lòng thương xót”.

Để kết thúc cha Stephan Müller đặt câu hỏi, vào cuối ngày trước khi đi ngủ chúng ta thường cầu nguyện với Chúa điều gì? Các tham dự viên cũng rất sốt sắng trả lời như: tạ ơn, cầu nguyện cho các nạn nhân, cho người già, người bệnh tật đau yếu, xin ơn bình an, v.v. Đó là những ý tốt, nhưng vẫn còn thiếu, cha bổ sung thêm yếu tố, đó là “xét mình”. Thật vậy, chúng ta thường chỉ thấy những điều nổi bật bên ngoài và xung quanh khi cầu nguyện, nhưng ít khi nhìn thấy những ân sủng, hoặc những hành vi khiếm khuyết và nội tại trong tâm hồn chính mình...

Tuy chỉ có vài giờ ngắn ngủi để hướng dẫn cộng đoàn, nhưng cha Stephan Müller đã đem đến cho các tham dự viên rất nhiều điều hữu ích cần phải suy gẫm không chỉ vài tuần trong Mùa Chay thánh này, mà còn trải dài suốt hành trình cuộc sống của người Kitô hữu nữa.

Dù còn nhiều điều muốn trao gửi từ cha Stephan Müller cũng như cần đón nhận nơi các tham dự viên. Nhưng vì thời lượng có hạn nên buổi tĩnh tâm năm nay tạm khép lại ở đây.

Tạ ơn Chúa - cảm ơn cha Stephan Müller đã nhận lời đến giảng tĩnh tâm cho cộng đoàn.

Cảm ơn cha tuyên úy GB. Nguyễn Ngọc Thế đã luôn quan tâm và chuẩn bị cho cộng đoàn có được những buổi tĩnh tâm đặc biệt trong Mùa Chay Thánh như thế này.

Cũng không quên cảm ơn đến Ban Đại diện, đặc biệt các anh chị lo ẩm thực và những anh chị em cộng tác, đã làm rất tốt mọi công việc, để buổi tĩnh tâm được diễn ra và kết thúc tốt đẹp trong niềm vui chung của tất cả mọi người.

Người biên soạn: chị Hạnh Trang & chị Huệ